

WORLD
WARCRAFT®

HALÁLSZÁRNY ÉJSZAKÁJA

WORLD OF WARCRAFT

Megjelent:

Christie Golden: *Durotan*
Christie Golden: *A kezdetek*
Paul Cornell: *Testvériség* (képregény)
Chris Metzen, Matt Burns, Robert Brooks:
 Krónikák első könyv
 Krónikák második könyv
 Krónikák harmadik könyv
 William King: *Illidan*
Christie Golden: *Vihar előtt*
Madeleine Roux: *Gyülekező árnyak*
Greg Weisman: *Az utazás*
Greg Weisman: *Kanyargó ösvény*
Madeleine Roux: *Gyémánt Penge*
Walter Simonson, Louise Simonson:
 Első könyv (képregény)
 Második könyv (képregény)
 Harmadik könyv (képregény)
 Negyedik könyv (képregény)
 Christie Golden: *Arthas*
Christie Golden: *A Horda születése*
Richard A. Knaak: *Végtelen Forrás*
Richard A. Knaak: *Démonlélek*
Richard A. Knaak: *Meghasadt föld*
 Legendák első kötet (képregény)
 Legendák második kötet (képregény)
 Legendák harmadik kötet (képregény)
 Legendák negyedik kötet (képregény)
 Legendák ötödik kötet (képregény)
 Christie Golden: *Sylvanas*
Richard A. Knaak: *Peremföld sárkányai* (képregény)
Richard A. Knaak: *Sárkányerőd* (képregény)
Richard A. Knaak: *Halálszárny*
Richard A. Knaak: *Halálszárny éjszakája*

www.szukits.hu

WORLD
WARCRAFT®

HALÁLSZÁRNY ÉJSZAKÁJA

RICHARD A. KNAAK

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:
WORLD OF WARCRAFT: Night of the Dragon
by Richard A. Knaak
Blizzard Entertainment

This translation of *World of Warcraft: Night of the Dragon*
first published in 2008,
is published by arrangement with Blizzard Entertainment, Inc.
United States of America.

Copyright © 2023 by Blizzard Entertainment, Inc.
All rights reserved.

Warcraft, World of Warcraft, and Blizzard Entertainment are trademarks
and/or registered trademarks of Blizzard Entertainment, Inc.,
in the US and/or other countries.

A történetben megjelenő nevek, helyek és események, illetve ezek
megjelenítése a szerző képzeletének műve. Mindennemű egyezésük
a valósággal, ténylegesen élő vagy egykor élt személyekkel – eltekintve
a szatirikus célzatú részletektől – csupán a véletlen műve.

Fordította:
Sándor Zoltán

ISBN – kötött változat: 978 963 497 714 8
ISBN – kartonált változat: 978 963 497 713 1

Hungarian translation © Sándor Zoltán, 2023
Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2023

Lektor: Barna Ildikó és Pusztai Dániel
Szaklektor: Havasi István
Szerkesztő: Kósa Éva
Tördelőszerkesztő: Szvoboda Gabriella, KARAKTERTAX Bt.
Színre bontás: Arday Zsolt
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomta és kötötte: Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

ÚTMUTATÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

HOSSZÚ ÉVEK VÁRAKOZÁSA UTÁN ÚJRA MEGJELENNEK magyarul Warcraft-könyvek. A *Krónikák*-sorozat lapjain bepillantást nyerhetünk egy elképesztően színes és összetett világ történelmébe, a regények és a képregények pedig egy-egy fontosabb karaktert és eseményt mutatnak be.

A fordítás, szerkesztés és lektorálás folyamán igyekeztünk a lehető legegységesebb magyar változatot nyújtani. Ennek megfelelően a fordítások továbbviszik a Göncz Árpád és Réz Ádám által *A Gyűrűk Urában* meghonosított hagyományokat, de egyben alkalmazkodnak is a játékosok igényeihez.

Annak érdekében pedig, hogy minden olvasónk könnyedén eligazodjon a tulajdonnevek rengetegében, és nehézségek nélkül azonosítani tudja a szereplőket, valamint a helyszíneket, minden kötet végén elhelyeztünk egy magyar-angol szószeredet és egy Warcraft-glosszáriumot.

Havasi István
Szukits Könyvkiadó

PROLÓGUS

Csapdába esett! Csapdába...

Körülzárta a börtön sötétsége. Nem kapott levegőt, és moc-canni sem tudott.

Hogyan történhetett ez? Miféle mocskos kis lényeknek sikerült kelepcébe csalniuk? A férgek elfogtak egy leviatánt! Lehetetlen!

Mégis megtörtént...

Üvölni akart, de nem tudott. Itt amúgy is csend honolt, és ez az örületbe kergette! Ki kellett szabadulnia! Biztosan volt valami módja...

Felrikoltott, amikor vakító, smaragdzöld fény ölelte körül, fájdalmas erővel kitépte a börtönéből, és áttaszította egy másik világba.

Ám a rikoltás üvöltésbe csapott át, ahogy a megkönnyeb-bülésébe harag keveredett. Kitárta óriási, reszkető szárnyait, gigászi alakja majdnem teljesen kitöltötte az új helyet, ahol hirtelenjében találta magát. A fején és a gerince mentén fű-részfogas, kristályszerű nyúlványok törtek elő, az előbbieket a hadurak sisakdíszéhez hasonlatos, lenyűgöző taréjt alkotva.

A hatalmas, csillogó fehér szemek – vagy inkább gyöngy-szerű gömbök – végigpásztázták a jókora barlangot, amely-

nek boltíves mennyezetét és durva padlóját fogakként me-redező könyűlványok tarkították.

Haragos tekintete a férgekre esett, akik – valahogy! – csap-dába merték csalni őt. Hirtelen finom, bíborszínű aura vette körül, amint felüvöltött jogos dühében.

– Mocskos kis férgek! Nyomorult vakarcsok! Hogy me-részelitek ketrecbe zárni Zzerakut, mint valami háziállatot? – kiáltotta, miközben a teste egyre áttetszőbbé vált. A tekintete foglyul ejtőire szegeződött: visszataszító kis lények voltak, és úgy mozogtak, akár az eltorzult draeneiek; néhányuknak pikkelyek borították a testét, másoknak szőr. Csuklyát és páncélt viseltek, visszataszító szájuk tele volt éles fogakkal, a szemük vörösen izzott, mint az olvadt föld, és egyáltalán nem tűntek olyan rémültnek, ahogy az illett volna azon fenyegetéshez, amelyet Zzeraku jelentett rájuk.

Zzeraku számára világos volt, hogy ezek nem sokat tudnak az asztrálsárkányokról.

– Mocskos kis férgek! Nyomorult vakarcsok! – ismételte meg, és a testével azonos színű villámok ragyogtak körül. Ki-nyújtotta egyik karmos mancsát, mintha el akarná taposni a lényeket, és hirtelen villámok lövelltek ki belőle.

Az első nyalábok furcsa módon célt tévesztettek, az utolsó pillanatban elkerülve az apró teremtményeket, akiknek hom-lokán eközben különös, izzó rúna tűnt fel.

A fogságba ejtett asztrálsárkány tétovázás nélkül ismét va-rázsolni kezdett, ezúttal a földet véve célba fogva tartói kö-rül. Por és kődarabok szóródtak szerteszét, a vicsorgó kis fenevadakkal együtt. A sistergő testek szívderítő látványt nyújtva repültek át a levegőn.

– Mocskos kis férgek! Zzeraku szétlapít mindnyájukat!
– Még jobban összegyűjtötte az erejét. A mellkasán kidagadtak a sötét, azúrkék vénák. A villámok még hevesebben törtek elő.

Valahonnan oldalról egy hosszú, erőteljes, ezüstös energiaszál nyúlt elő, és a bal mellső lába köré tekeredve fájdalmasan megfeszült.

A megdöbbent Zzeraku teljesen elfeledkezett róla, hogy támadásra készült. Az asztrálsárkányok energiából álló teremtmények voltak, ezért a pászmának egyszerűen keresztül kellett volna siklania a testén. Zzeraku belemart az energiaszálba, de csak annyit ért el, hogy az állkapcsa hevesen megremegett. A lába megbicsaklott, ahogy hirtelen elszállt belőle az erő.

Eközben a többi lábát is megbéklyózták, és hiába rángatta a vékony pászmákat, azok rendkívül erősnek bizonyultak.

A sárkány teste felduzzadt, míg a megjelenését oly jellegzetessé tevő, kék vénák elfeketedtek. Az alakja egyre áttetszőbb lett, mintha kezdene köddé válni.

Az ezüst pászmák felragyogtak.

Zzeraku fájdalmas üvöltés közepette leroskadott, úgy zuhanva a barlang padlójára, mintha hús-vér teremtmény lenne. A kövek megrepedeztek, majd egy hasadék nyílt, ahova az apró lények közül kettő is alázuhan, a vesztételve. A többiek azonban a társaik sorsával nem törődve megrendítettek még két ezüstös energiaszálat. Mindkettőt öten tartották, hatalmas ostorként használva őket. A pászmák átsuhantak Zzeraku felett a túloldalra, ahol aztán a lények kis smaragdkövekkel a földhöz rögzítették őket.

– Engedjétek el Zzerakut! – üvöltötte a sárkány, miközben az energiaszálak felizzottak, ismét fájdalommal árasztva el a testét. – Engedjétek el!

A pászmák a földre szorították. Zzeraku küzdött, de a mágikus kötelékek teljesen elfojtották az erejét.

A pikkelyes lények ide-oda rohangáltak körülötte, újabb és újabb béklyót vetve rá, míg azok valósággal beborították. Mindegyik belemélyedt a sárkány testébe, egyszerre perzselően és fagyosan. Zzeraku felrikoltott fájdalmában és dühében, de sehogy sem tudott szabadulni a szorult helyzetből.

A lények lázasan sürgölődtek, nyilvánvalóan nem tudva, mennyire tartanak a pászmák. A smaragdokat használva folytonosan igazították a kötelékeket, további kínokat okozva ezzel Zzerakunak.

Egyik kínzója kuncogott a szenvedése láttán, de a sárkánynak sikerült egy utolsó energiakitörést küldenie felé. A lény immár kellő félelemmel telve üvöltött fel, ahogy sötét energia fogta körül. Miután Zzeraku mágiája összezúzta, a pépes massa, ami maradt belőle, ébenszínű kristállyá vált.

A sárkány szája köré rögtön egy újabb pászma feszült, le-szorítva a fejét. A csillogó leviatán tovább küzdött, de most már az állkapcsát is ugyanúgy a földhöz szegezték, mint a teste összes többi részét.

Foglyul ejtői aggodalmasan tovább szorgoskodtak a hatalmas barlangban, bár Zzeraku úgy vélte, ennek már nincs köze őhozzá. Elkecseregetten felszisszent, bekötözött szája azonban teljesen elfojtotta a hangot.

Ismét megpróbált kiszabadulni, de ezúttal sem járt sikerrel.

Ekkor minden előzetes jel nélkül a görnyedt, pikkelyes lények abbahagyták, amit csináltak. A tekintetüket egy Zze-

raku melletti pontra szegezték, és bár az kívül esett a látótérén, a sárkány érezte, hogy valaki közeledik.

Valaki, aki hatalmas erővel rendelkezik: az igazi foglyul ejtője...

A körülötte állók tiszteletteljesen a földre ereszkedtek. Zzeraku halk mozgást hallott. Akár a szél is lehetett volna, csakhogy az nem juthatott le erre az elátkozott helyre.

– Remek munkát végeztetek, skardynjaim – hallatszott egy hang, a nőies vonzereje ellenére a leghidegebb jégként hasítva az asztrálsárkány lelkébe. – Elégedett vagyok...

– Kiválóan eleget tettek a parancsoknak – felelte a második, jóval férfiasabb hang. Ebben már tisztán érződött a lények iránti megvetés. – Bár túl korán nyitották ki a bábkamrát, úrnóm, és a fenevad kis híján elmenekült.

– Nem volt ok aggodalomra. Ha idekerült, többé nem szabadulhat.

A női hang közeledett Zzerakuhoz, majd a sárkány előtt hirtelen egy aprócska alak bukkant fel.

Az éjszaka színét idéző ruhába öltözött, sápadt lény megállt, hogy szemügyre vehessék egymást a foglyával.

Zzerakut egy másik nőre emlékeztette, aki megpróbált összebarátkozni vele, és tanított neki valamit, ami túlmutatott a Peremföld birodalmában megtapasztalt tökéletes káoszon. De érezte, hogy ez a lény, bár bizonyos módon valóban hasonlít ahhoz, aki az emlékezetében élt, nagyon is különbözik tőle.

A nő hosszú, ébenfekete haja a vállára omlott. A tekintetét oldalra fordította, mintha nem is figyelt volna igazán a foglyira. A sárkány azonban jól tudta, hogy ez nem így van. Amit a nő arcvonásaiból látott, az ugyanolyan tökéletesnek

tűnt Zzeraku számára, mint a barátjáé volt. Sőt talán még tökéletesebbnek is.

A nő félig elfordított tekintetéből áradó fagyos hideg mégis arra készítette a leviatánt, hogy ismét szabadulni próbáljon.

A nő vörös ajkainak a széle felfelé görbült.

– Nem kellene így fáradoznod, kicsikém. Inkább helyezd magad kényelembe! Elvégre csak hazahoztalak...

A szavainak nem volt semmi értelme. Zzeraku nekifeszült a béklyóinak, próbálva kiszabadulni és elmenekülni az apró lénytől, aki olyannyira megrémítette.

A nő egyenesen feléje fordult, felfedve, hogy arcának bal oldalát selyemfátyol takarja. A fátyol épp csak annyira rebbent félre, hogy a sárkány láthassa alatta a borzalmas, megperzselt húst és a rést, ahol egykor a szem volt.

Bár a rejtélyes idegen parányi volt hozzá képest, szétroncsolt arcának látványa mégis ezerszeresére növelte a sárkány nyugtalanságát. Zzeraku szeretett volna minél távolabb kerülni tőle, hogy aztán soha többé ne lássa viszont.

Hiába lebbent vissza a fátyol az eltorzult arc elé, a sárkány így is érezte az alatta rejlő szörnyű gonoszságot.

Ez a gonoszság messze felülmúlta mindazt, amit Peremföldön megtapasztalt.

A nő hűvös mosolya szélesebbé vált... Sokkal szélesebbé, mint ahogy azt az arca lehetővé tette volna!

– Most pihenj! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, és miközben Zzeraku kezdte elveszíteni az eszméletét, ő még folytatta. – Pihenj, és ne félj! Elvégre a családod körében vagy, gyermekem...

ELSŐ FEJEZET

*M*ilyen gyorsan telik az idő, ha valakinek sikerül így megöregednie! – gondolta a köpenyes alak, miközben a hegyi menedékében ülve a körülötte lebegő, csillogó gömbök végtelen sorain keresztül szemlélte a világot.

A gömbök teremdjük egyetlen intésére körbe-körbe kezdtek keringeni a hatalmas, ovális teremben. Azok, amelyeket alaposabban is szemügyre akart venni, megálltak az előtte sorakozó talapzatok felett. Ez utóbbiakat mágiával hozta létre a helyet egykor betöltő sztalagmitokból. Az aljuk vonalai, ívei olyan tökéletesnek tűntek, mintha egy művész faragta volna őket. Feljebb azonban átalakultak, és már sokkal inkább látszottak álmok alkotásainak, mint fizikai munka eredményének. A talapzatok alakja arról árulkodott, hogy ezek az álmok sárkányokról és szellemekről szóltak. A tetejük megkövült kézre hasonlított: hosszú, inas ujjakkal felfelé nyúltak, mintha a felettük lebegő gömböket tartanák.

A gömbökben Krasus, a mágus számára fontos jelenetek látszottak.

A mennydörgés halk morajlásának sikerült bejutnia a rejtett szentélybe, hírt adva a kint dúló viharról.

A szikár, sápadt mágus – a borús este miatt lila köpenyében burkolózva, amely arról árulkodott, hogy egykor a Kirin Tor tagja volt – előrehajolt, hogy jobban szemügyre vehesse az utolsóként feltűnő jelenetet.

A gömb kék derengése felfedte a mára majdnem teljesen kihalt nemeselfekéhez hasonló arcvonásait, beleértve a szögletes arcformát, a nemes vonalú orrát és a hosszúkás fejét is. De hiába viselte magán e bukott faj jellemzőit, nyilvánvaló volt, hogy valójában nem elf származású.

Nem pusztán az ezüstszínű haját tarkító, különös, karmazsinvörös és fekete csíkokról volt szó. Sem arról, hogy sólyomszerű arcán olyan ráncok és hegek látszottak – ez utóbbiak közül a legjellegzetesebb a jobb arcfelén végigfutó három hosszú, egyenetlen sebhely volt –, amelyeket egyetlen elf sem szerezhetett, hacsak nem élt több ezer évig. Sokkal inkább az elfekéhez, de még az emberekéhez sem hasonlító, feketén csillogó szemében rejtett a titok, mivel tekintete minden halandó teremtményét messze felülmúló korról árulkodott.

Olyan korról, amely csak a legidősebb sárkányok egyikének adatik meg.

Ebben az alakjában Krasusnak szólíttatta magát, és sokan csak úgy ismerték, mint a Dalarant uraló mágusok belső körének egykori rangidős tagját.

Dalaran azonban az összes erőfeszítése ellenére sem tudta megállítani a gonosz növekvő áradatát, ahogyan sok más királyság is kudarcot vallott előbb az orkok, majd a Lángoló Légió démonai és a Veszedelem élőholtjai elleni háborúk során. Azeroth világa a feje tetejére állt, életek ezrei veszttek oda, és épp csak visszaállt az egyensúly, de napról napra egyre törékenyebbnek tűnt.

Mintha egy véget nem érő játék csapdájába estünk volna, az életünk egy kockadobáson vagy egy kártyalapon múlik – gondolta, felidézve a még távolabbi múltban történt katasztrofális eseményeket. Tanúja lehetett a mostaniaknál sokkal idősebb civilizációk összeomlásának is, és bár Krasus sokukból segített megmen-
teni valamit, az egész sosem sikerült. De ő csak egyetlen lény volt... Csak egy sárkány... Már amikor épp sárkány-
alakot öltött...

Mert valójában Krasus nem más volt, mint Korialstrasz, a
vörös sárkányok nagy királynőjének, Alexstraszának a hit-
vесе.

De még szeretett királynője, az Élet Forrása sem láthatta
előre mindazt, ami történt.

Krasus tudta, hogy sokkal nagyobb terhet vállalt magára,
mint kellett volna, de nem hagyhatott fel a törekvéssel, hogy
segítsen Azeroth népeinek. Még akkor sem, ha az erőfeszí-
téseinek egy része eleve kudarcra ítéltetett.

Valójában most is számos, a világot teljes pusztulással fe-
nyegető helyzet keltette fel a figyelmét, és e problémák kö-
zéppontjában saját fajtájának a tagjai, a sárkányok álltak.

Ott volt a Peremföldnek nevezett, bámulatos világba
vezető hasadék: egy óriási portál, amely különösen a kék sár-
kányokra, a mágia őrzőire tett nagy hatást, egyszerre nyug-
talanítva és elbűvölve őket. Ennek köszönhetően sikerült
rálelniük a kék nagyurat régóta gyötrő örület gyógymódjára
is. Malgyos, a Mágia Megtestesülése visszanyerte az ép eszét,
Krasusnak azonban egyáltalán nem tetszett az út, amit a kék
leviatán elméje választott.

Malgyos szerint a fiatalabb fajok pusztító módon vissza-
éltek a mágiával, és felháborodva azt kezdte sugalmazni a
többi Megtestesülésnek, hogy Azeroth megőrzése érdeké-

ben talán *meg kellene tisztítaniuk* a világot az ilyen hatalommal rendelkezőktől.

Ezen véleményét hevesen bizonygatta, amikor ő, Alexstrasza, Ysera, „az Álmodók Úrnője” és Nozdormu, „az Időtlen” legutóbb összegyűltek a távoli Északföldön, a jégbe fagyott Sárkányvészben, hogy az ősi, hatalmas templomban megtartsák éves rituáléjukat, arra emlékezve, hogy egy évtizeddel korábban egyesült erővel sikerült legyőzniük a rettegett Halálszárnyat.

Krasus egyre elkeseredettebbé válva elküldte a vizsgált gömböt, és maga elé intette a következőt. De továbbra is a gondolataiba mélyedt, ezúttal a négy nagy sárkány közül az utolsóra, Yserára összpontosítva.

A szóbeszéd szerint Ysera éteri birodalmában, a mitikus Smaragd Álomban mostanában rémálomszerű dolgok történnek. Hogy pontosan mik, arra senki sem tudott választ adni, de Krasus kezdett attól tartani, hogy az Álom minden másnál nagyobb problémává válhat.

Már épp el akarta küldeni a következő gömböt, és mivel nem is nézte meg igazán a tartalmát, kissé megkésve ismerte fel a benne előtűnő helyet.

Zordmély volt az, az ősi törp város.

A Malygossal és a Smaragd Álommal kapcsolatos minden gondolat továbbúnt az elméjéből, ahogy a baljós hegyet nézte. Túlságosan is jól ismerte, hiszen a múltban már járt ott, és kémeket is küldött annak az átkozott helynek a szívébe. Szeretett úrnője akkor Zordmélyben raboskodott, mivel az orkok egy sötét ereklje, a Démonlélek segítségével fogságba ejtették. Furcsa módon a zöld bőrű, vad harcosok tizenhárom évvel később értékes szövetségeseiké váltak, amikor a Lángoló Légió démonai visszatértek.

A Démonlélek sajnos azért tudta a Horda felé hajlítani Alexstrasza akaratát, mert maguk a Megtestesülések készítették.

Alexstrasza sárkányifjoncokat adott az orkoknak a háborús törekvéseikhez, akik aztán a könyörtelen harcosok hatásai lettek, és tömegével pusztultak el a mágusok és más sárkánynemzetségek elleni csatákban.

De Krasus végül kiszabadította királynőjét, miután sikerre vezette Rhonint, a féktelen természetű varázslót, valamint Vereesát, a nemeself kószát és másokat.

A törp harcosok segítettek felszámolni az orkok megmaradt ellenállását. Zordmélyt megtisztították, végleg eltörölve gonosz hagyatékát.

Legalábbis mindenki ezt hitte.

Elsőként a törpök érezték meg a helyet átjáró sötétséget, ezért az orkok vereségét követően azonnal távoztak. Alexstrasza és Krasus végül úgy döntöttek, a vörös sárkányrajnak kötelessége ismét lezárni Zordmélyt. Mindezt ironikusan annak ellenére, hogy a vörös sárkányok – mivel már az ősi Hyjal-hegyi csata óta őrizték a helyet – a jelenlétükkel megkönnyítették az odaérkező orkoknak, hogy a Démonlélek segítségével leigázzák őket.

Így hát a karmazsin fenevadak – Krasus aggodalmai ellenére – ismét őrködni kezdtek a hegy környékén, ügyelve, hogy senki se kószáljon Zordmély területére: se véletlenül, se azon céllal, hogy valami módon felhasználja az ott rejtőző gonoszságot.

De az örök nemrégiben minden ok nélkül megbetegedtek, sőt néhányan meg is haltak. Páran megőrültek, és társaiknak – félve, milyen pusztítást okozhatnak – nem maradt más választásuk, mint végezni velük.

A vörös sárkányok végül azt tették, amit a többiek is, és magára hagyták a helyet.

Zordmélyből nem lett más, csak egy üres sír, egy régi háború végét és egy nagyon rövid békeidőszakot jelképezve.

A sárkánymágust mégis valami nyugtalanság fogta el.

A komor hegyet fürkészte tekintetével. Még ilyen messziről is érezte, hogy valami sugárzik a belsejéből. Zordmélyt az évszázadok során úgy átjárta a gonoszság, hogy már nem lehetett megváltani.

Az utóbbi időben pletykák kezdtek terjedni arról, hogy a baljós múlt lassan feltámad.

Krasus is hallotta ezeket a mendemondákat. A töredékes történeteket az éjszakai égbolton látni vélt hatalmas, szárnyas alakról... Egy kísérteties lényről és arról, hogyan pusztított el egy egész falut Zordmélytől pár mérföldnyire... Az egyik mesélő azt állította, hogy a hold fényében látott valamit, ami egy sárkány lehetett, de nem a vörös, a fekete vagy a többi jól ismert színű nemzetségbe tartozott. Ametisztnek látszott, ez azonban képtelenség volt, csak a rémült földműves képzeletének szüleménye lehetett.

De azok, akik élesebb látással rendelkeztek, és többnyire az ő kémei voltak, arról számoltak be, hogy furcsa fények látszottak a hegy feletti égbolton, és amikor az egyikük – egy megbízható, fiatal hím Krasus saját nemzetségéből – megpróbálta megkeresni a forrásukat, nyom nélkül eltűnt.

A világ többi részén túl sok minden történt ahhoz, hogy a Megtestesülések Zordmélygel foglalkozhassanak, Krasus azonban nem hagyta nyugodni a hegy. De a kémeire már nem támaszkodhatott, mivel nem volt szokása feláldozni másokat. Vagyis most a saját erejéből kellett cselekednie, bármilyen eredménnyel járt is.

Legyen az akár a saját halála...

Jelenleg csak ketten akadtak, akikre rá merte volna bízni e tudást, de Rhoninnak és Vereesának megvoltak a saját gondjaik.

Tehát minden egyedül Krasuson múlt. Egy kurta kézmozdulattal a fenti sötétségbe repítette a gömböket.

Nem félte a halált. Túl sokszor látta már, és nem egyszer kis híján ő maga is megtapasztalhatta. Csak azt akarta, hogy ha valóban meg kell történnie, legalább jelentsen valamit. Ha kellett, hajlandó volt meghalni a világáért és azokért, akiket szeretett.

Ha valóban arra lenne szükség! – hangsúlyozta magának a sárkánymágus.

Még el sem kezdte az utazást. Nem most van az ideje annak, hogy a halálára gondoljon.

Titokban kell hozzákezdeni a vizsgálódáshoz! – gondolta, miközben felállt. *Ez nem pusztán véletlen. Történik valami, ami mindnyájunkat fenyeget! Érzem...*

Ha más időket éltek volna... A Második Háború idején nagyon is jól tudta volna, kit hibáztasson. Az őrült Megtestesülést, akit egykor a Föld Órzójeként ismertek, avagy név szerint: Nelthariont.

Bár a hatalmas fekete sárkányt már évezredek óta senki sem nevezte az eredeti nevén, mivel az őrült fenevadra szörnyű cselszövései után egy sokkal találóbb elnevezés ragadt: Halálszárny.

Halálszárny, a Pusztító.

Krasus megállt a hatalmas barlang közepén, és mély levegőt vett, felkészülve arra, ami következett.

Nem! Halálszárnyat nem lehetett hibáztatni mindeztért, mert szinte biztosan meghalt.

Szinte biztosan! Ez még mindig jobbnak számított, mint a korábbi esetek, amikor úgy vélték, a fekete sárkány *valószínűleg* meghalt.

És nem Halálszárny volt az egyetlen gonosz teremtmény a világon.

Krasus széttárta a karját.

Nem számított, hogy ami Zordmélyben rejtőzött, az csupán a múlt gonoszságának betetőzése vagy valami új, baljós sötétség; Krasus ki akarta deríteni az igazságot.

A mágus felmordulva négykézlábra ereszkedett, ahogy a teste aránytalanná válva felpuffadt. Az arca előrenyúlt, miközben az orra és a szája összeolvadt, hosszú, erőteljes ormányt formálva. A köpenye szétszakadt, a darabjai szerteszét szóródtak a levegőben, majd aláhullottak a testére, ahol kemény, karmazsinvörös pikkelyekké váltak. A hátából két apró, bőrhártyás szárny tört elő, amelyek a testével együtt növekedtek. Hegyes farkat növesztett, míg a kezei és a lábai éles karmokban végződő, erőteljes mancsokká váltak.

Az átalakulás csak egy szempillantásnyi ideig tartott, de mire befejeződött, Krasus, a mágus már nem volt többé. A helyén egy hatalmas vörös sárkány állt, aki majdnem teljesen betöltötte a barlangot, és a termetét tekintve a nagy Megtestesüléseken kívül alig néhány fajtársa mellett törpült csak el.

Korialstrasz kinyújtóztatta hatalmas szárnyait, majd a mennyezet felé lendült, amely megremegett, mielőtt elérte volna, és a több tonnányi kőzet olyanná vált, akár a víz.

A karmazsinvörös sárkány akadálytalanul belevetette magát a cseppfolyós kőbe. Erőteljes izmai egyre feljebb vitték, ahogy gyors iramban áthatolt a mágikus akadályon, és néhány pillanattal később felemelkedett az éjszakai égboltra.

A szikla megszilárdult mögötte, és nyoma sem látszott rajta, hogy a sárkány áttört rajta. A mostani menedéke a hegyek között, Dalaran megmaradt részének közelében állt.

Odalent romok tűntek fel.

Igen, túl sok akadt itt az egykor büszke tornyok és hatalmas várak romjaiból, de a mesés birodalom nagy részét valami sokkal elképesztőbb ölelte körül.

Leginkább egy hatalmas, mágikus kupolának tűnt, és állandóan változó energiák alkották, főként olyanok, amelyek ibolyaszínűen csillogó vagy fehérén ragyogó megjelenést kölcsönöztek neki. Teljesen átláthatatlan volt, és semmit sem árult el a mögötte rejlő törekvésekről. Onnan eredt, ahol a Kirin Tor uralkodott, és egyforma távolságba terjedt ki minden irányba.

A tanács belső körének megmaradt tagjai ezzel a kétségbeesett kísérlettel próbálták feltámasztani a dicsőségüket és újjáépíteni a hatalmukat, egyszersmind segíteni a Szövetséget a Veszedelemmel szemben.

Korialstrasz tudta, mit terveztek a varázslók, és őrülnék tartotta őket, de hagyta, hogy tegyék, amit kell. Elvégre még mindig volt remény, hogy sikerrel járnak...

A képességeik ellenére a varázslók tanácsa semmit sem tudott arról, hogy egy sárkány is van köztük.

Amikor még a rendjük tagja, sőt mi több, annak egyik titkos alapítója volt, csak Krasusként ismerték, és nem tudtak a valódi énjéről. Ez inkább kedvére való volt, mivel a fiatalabb fajok többsége nem tudta volna, hogyan tartsa közvetlenül a kapcsolatot egy ilyen mitikus lénnel.

A sárkány mágiával védve átrepült a fantasztikus kupola fölött, majd délkelet felé indult. Kísértést érzett, hogy a

nemzetsége földjei felé vegye az irányt, de az efféle késlekedés sokba kerülhetett. A királynője is megkérdőjelezhette, vagy akár meg is tilthatta az utazását. De Korialstrasz még érte sem fordult volna vissza.

Sőt, leginkább épp miatta akart visszatérni Zordmélybe.

A törpök még ahhoz képest is igen tarka csapatot alkottak, amilyenek az emberek és más fajok látták őket. Maguk is jobban örültek volna, ha másképp alakul a helyzet, de a kötelességük azt követelte, hogy a népük érdekében ne törődjenek a kényelmetlenségeikkel.

A zömök, erőteljes testalkatú törp harcosok között férfiak és nők egyaránt akadtak, bár azok, akik nem tartoztak a fajukhoz, csak közelebbről vehették volna észre a fizikai különbségeket. A nőknek nem volt sűrű szakálluk, valamivel kisebb testalkattal bírtak, és azok számára, akik jól figyeltek, a hangjuk is kevésbé tűnt durvának. De ők is arról voltak ismertek, hogy ugyanolyan elszántan, sőt néha még elszántabban harcolnak, mint a férfi társaik.

A férfiak és a nők most egyaránt piszkosak és kimerültek voltak, és aznap két bajtársukat is elvesztették.

– Megmenthettem volna Albrecht – mondta Grenda, és önváddal telve összeszorította az ajkát. – Megmenthettem volna, Rom!

Az idősebb törpön, akihez a szavait intézte, több sebhely húzódott, mint bármelyikükön. Rom volt a parancsnok, és ő ismerte a legjobban Zordmély örökségét.

Elvégre évekkal ezelőtt is ő volt a vezér, amikor Rhonin, a mágus, Vereesa, a nemeself íjász és Aerie Ormának egy griff lovasa segítette erőit, hogy megszabadítsák az orkok-

től ezt az ocsmány helyet, és kiszabadítsák a nagy Sárkánykirálynőt.

Rom, próbálva kifújni magát, azon alagút falának támaszkodott, amelyen a csapatával az imént végigrohant. Nemrég még fiatal volt, de az itt eltöltött négy hét természetellenes módon megöregítette, és biztosra vette, hogy ez ennek a gonosz földnek a műve. Felidézte a vörös sárkányokról szóló jelentéseket, és azt, mennyit szenvedtek, mire megjött az eszük, és alig egy hónapja végül távoztak innen.

Csak a törpök bizonyultak elég keményfejűnek ahhoz, hogy odamenjenek, ahol maga a föld is meg akarta ölni őket.

És ha nem a föld, akkor az a sötét gonoszság, amely bevette magát a rettegett barlangok mélyére.

– Nem lehetett mit tenni, Grenda – felelte mormogva Rom. – Albrech és Kathis tudták, hogy ez megtörténhet.

– De hátrahagyni őket, hogy egyedül boldoguljanak a skardynokkal szemben...

Rom a mellvértje alól elővette hosszúszerű pipáját. A törpök sehová sem mentek a pipájuk nélkül, bár néha más kellett szívniuk, mint amit kedveltek. Az elmúlt két hétben a csapat az alagutakban növény barna gombák és a legfőbb vízforrásukként szolgáló patak mellett talált vörös vízinövény örleményét szívta. Ez bizonyult a legjobb keveréknek, és ha más nem is, de elviselhető füstöt adott.

– Ők döntöttek úgy, hogy maradnak, és segítenek elvégezni a feladatunkat – mondta Rom, megtömve a pipát, és miközben meggyújtotta, még hozzátette: – Azért, hogy ezt a mocskos lényt visszahozhassuk magunkkal...

Grenda és a többiek a parancsnokuk tekintetét követve a fogolyra pillantottak, mire az sziszegni kezdett, akár egy gyík, majd éles fogaival rávicsorgott Romra.

A lény – Rom nagyjából biztosra vette róla, hogy hím, de erről nem akart teljes alaposággal meggyőződni – valamivel alacsonyabb, ugyanakkor egy kicsit szélesebb is volt egy átlagos törpnél. Ez a szélesség azonban izmokat jelentett, mivel ezek a pikkelyes teremtmények karmos kezeikkel úgy ásták a földet, ahogy arra még a legerősebb törpök sem voltak képesek.

A skardyn rongyos, barna csuklyája alól előbukkanó arc egy törp és egy hulló hátborzongató keverékének tűnt. Ez azonban a legkevésbé sem lepte meg a fogvatartóit, hiszen ugyanabból a fajból származott, mint Rom és a társai. A skardynok ősei Setétvas törpök voltak: a több száz évvel korábban dúlt Három Pöröly Háborújának elátkozott túlélői.

Az áruló Setétvasak többsége elpusztult a törpök közötti drámai küzdelemben, de mindig is élt a szóbeszéd, hogy néhányan Zordmélybe menekültek, miután a vezetőjük, Modgud, a varázslónő – közvetlenül azelőtt, hogy megölték volna – megátkozta a helyet.

Mivel akkortájt senki sem akart a mágiától bemocskolt helyen vadászni az esetlegesen megmaradt ellenségeikre, mindez megmaradt pletykának, amíg Roméknak nem sokkal megérkezésük után volt balszerencsájük felfedezni az ebben rejlő igazságot.

De bármilyen kapcsolat is volt a törpök népe és a skardynok között, az már olyannyira elhalványult, hogy többé nem is létezett. A gyíklények ugyan megőrizték a testalkatukat és az arc hasonlóságának néhány nyomát, de még ott is durva pikkelyek borították őket, ahol az őseik egykor szakállat viseltek. A fogaik és torz kezeik – pontosabban a *mancsaik* – is inkább a gyíkokéra vagy a sárkányokéra hasonlítottak. A tör-

pök által elfogott lény ugyanúgy tudott négykézláb jární, mint két lábon.

De ez nem azt jelentette, hogy a skardynok csupán állatok lettek volna. Ravaszak voltak, és jól értettek a fegyverek forgatásához, legyenek azok az övükön hordott török, a Három Pöröly Háborúja óta változatlanul használt fejszék, esetleg ökölnyi méretű, tüskés fémgolyók, amelyeket kézzel dobtak vagy parittyával hajítottak. Ha azonban lefegyverezték őket, a fogaikat és a karmaikat is szívesen bevetették, ahogy azt a törpök a velük való első, katasztrofális találkozásuk alkalmával megtapasztalhatták.

Az öltözőkükön most is ott díszelgett az áruló klán jelképe, ékesen igazolva, hogy a skardynok a Setétvasak leszármazottai.

Ráadásul olyan ádázul küzdöttek, hogy Rom harcosai számára sajnos rendkívül nehéz feladatnak bizonyult, hogy élve fogják el az egyiküket. Korábban már három küldetést is szervezett, hogy foglyot ejtsen, de mindig kudarcot vallottak.

És minden egyes alkalommal többen is odavesztek a parancsnoksága alatt.

Az átkozott balszerencse még mindig tartott, mivel ezen az éjszakán két kiváló harcost veszítettek. De most végre úgy tűnt, az erőfeszítéseik megtérülnek, és lesz mit felmutatniuk! Legalábbis Rom ezt remélte...

Úgy vélte, végre szert tett egy olyan forrásra, amelynek segítségével megtudhatja, mi lehet olyan gonosz és hatalmas, hogy még a sárkányok is elmenekültek előle félelmükben.

Miféle sötét erő uralkodhatott a skardynok felett, hogy ezek a förtelmek készen álltak akár meghalni is a parancsára?

És vajon mi üvölthetett kínjában, miközben nyugtalanító fények villództak a kietlen csúcs felett?

A skardyn fújtatott egyet, ahogy Rom közelebb hajolt hozzá. Borzalmasnak találta a lény lehetétét, és ez sokat elmondott, mivel a törpök hozzá voltak szokva a bűzhöz. Rom felfedezett egy újabb különbséget, amely még jobban elválasztotta egymástól a skardynokat és a törpöket: a fogolynak kétágú, villás nyelve volt.

E változások egyike sem tűnt természetesnek. Sokkal inkább annak az eredménye lehetett, hogy ezen a gonosz mágiával átitatott helyen kellett élniük. A törp parancsnok komoran a vérvörös szempárba nézett, állva annak tekintetét.

– Ti, mocskok még mindig értitek a nyelvünket – morogta Rom. – Hallottam, ahogy beszéltek.

A fogoly sziszegett, majd megpróbálta előrevetni magát. A karjait tartó két robusztus őrt a törp parancsnok az erejük miatt választotta ki e feladatra, de még így is nehezen tudták a helyén tartani a skardynt.

Rom nagyot szívott a pipájából, majd a lény arcába fújta a füstöt. A skardyn sóvárogva szimatolt. Úgy tűnt, a népe egyik tulajdonsága nem változott: a pipázás szeretete. Amikor a törpök először vizsgálták meg a halott gyíklények testét, valóban találtak náluk görbe pipákat, ezek azonban nem fából, hanem agyagból készültek. Hogy pontosan mivel töltötték meg a skardynok azokat a pipákat, már más kérdés volt, mivel az egyetlen anyag, amit találtak náluk, olyan szagot árasztott, mint a régi fű és a rothadó földigiliszták. Ezt még Rom legkeményebb harcosai sem voltak hajlandóak kipróbálni.

– Szeretnél rágyújtani, igaz? – A törp parancsnok megint szívott egy nagyot a pipából, majd ismét a lény arcába fújta a füstöt. – Nos, beszéljessünk egy kicsit, és meglátjuk, mit tehetünk ez ügyben...

– Uzuraugh! – csattant fel a fogoly. – Hizakh!

Rom felszisszent:

– Az ilyen beszéddel csak azt érheted el, hogy átadlak Grendának és a két testvérének. Albrech a *Gwyarbrawdenjűk* volt. Ismered ezt az ősi szót? Gwyarbrawden...

A skardyn elhallgatott. A törpök sokféleképpen tartották nyilván a vérségi kapcsolataikat. A legjelentősebb köteléket természetesen a klán jelentette, de azon belül és kívül is számos különféle kapcsolat létezett. Az egyszerű harcosok között a Gwyarbrawden rituáléja számított a legfontosabbnak. Azok, akik felesküdték egymás Gwyarbrawdenjeinek, elkötelezték magukat, hogy ha arra kerülne a sor, hajlandóak az egész világot bejárni, hogy megtalálják a bajtársuk gyilkosát. Attól sem idegenkedtek, hogy a gyilkos halála hosszú és fájdalmas legyen, mert a Gwyarbrawden már önmagában is igazságot jelentett. A klánok vezetői nem magasztalták nyilvánosan a létezését, de nem is ítélték el.

Ez a törpök társadalmának egy olyan részét képezte, amelyről csak nagyon kevés kívülálló tudott.

De a skardynok nyilvánvalóan nem számítottak kívülállónak, mivel az ádáz, karmazsinvörös szemek a vigyorgó Grenda felé villantak, majd ismét Romra szegeződtek.

A Gwyarbrawden-küldetésekkel kapcsolatos legendák gyakran a préda hosszú kínhalálának eltúlzott leírásával fejeződtek be. Romot nem lepte meg, hogy az efféle rémisztő történetek még mindig keringenek a skardynok körében.

– Utolsó esély – mondta a törp parancsnok, ismét pőfékelve egyet. – Úgy fogsz beszélni, hogy meg is értsük a szavaidat?

A skardyn bólintott.

Rom leplezte a türelmetlenségét. A Grendával és a testvéreivel kapcsolatban mondottakat nem teljesen blöffnek

szánta, de tartott attól, hogy talán semmit sem tudna meg azzal, ha átadná nekik a foglyot. Igaz, Grenda mindent megtett volna, hogy kicsikarjon valamit a rémségből, de Rom nem tartotta kizártnak, hogy a három közül az egyik talán túl buzgón követné a Gwyarbrawden-esküt, és megölné a skardynt, mielőtt az beszélni kezdene.

Vetett még egy utolsó pillantást Grendára, hogy emlékeztesse a foglyot, mi vár rá, ha nem válaszol, majd megszólalt:

– A fátylas nő! A társaid hoztak neki valamit, és Zordmélyben most egy sárkányéhoz hasonlatos üvöltés visszhangzik... Csakhogy errefelé már hónapok óta nem látni sárkányokat! Mire készül odabent az a nő?

– *Báb...* – A szó olyan nehézkesen hagyta el a skardyn száját, mintha a beszéd rettenetes erőfeszítésébe került volna.

– *Báb...*

– Mi az apám szakállá az a... *Báb?*

– Nagyobb... – csikorogta a fogoly, miközben a nyelve ki-be járt a száján. – Belül nagyobb... mint kívül...

– Miféle moslékkal etet minket ez a szörnyeteg? Csak a bolondját járatja velünk! – morogta Grenda egyik fivére. Bár nem voltak ikrek, a két fivér jobban hasonlított egymásra, mint a törp testvérek többsége, ezért Rom mindig nehezen tudta megmondani, melyik Gragdin és melyik Griggarth. Bármelyik is volt, a szavait követően előrerontott, és amennyire az alagút engedte, felemelte a fejszét.

A skardyn sziszegve újra küzdeni kezdett.

Végül Grenda állta el heves természetű bátyja útját:

– Ne, Griggarth! Még ne! Azonnal tedd le a fejszét!

Griggarth összerezzen, ahogy a nővére megfeddte. Grenda volt a gazda, míg ők ketten a vérebei. Gragdin, jóllehet semmi oka nem volt rá, utánozta a fivére reakcióját.

Grenda visszafordult a fogoly felé.

– De ha a következő szavainak sem lesz több értelme...

Rom újra magához ragadta az irányítást. Elszívta a füstöl-nivalója maradékát, majd kiverte a hamut a pipájából, és morgva megszólalt:

– Nos, még egyszer utoljára! Talán egy másik kérdés jobb belátásra térít. – Eltöprengett egy kicsit, végül folytatta. – Esetleg mondhatnál valamit a magas fickóról, és arról, hogy mégis mit keresne a fajtája épp itt.

A skardyn nyugtalanítóan reagált a felvetésre. Rom először azt hitte, hogy a fogoly rágódik valamin, de aztán rájött, hogy az átkozott fenevad *nevet!*

Előhúzta a törét, és a hegyét a gyíkszerű teremtmény barna, pikkelyes álla alá szegezte. A fogoly mégsem csendesedett el.

– Maradj nyugton, te átkozott varangyfatty, vagy megkímélem a többiekét attól, hogy megnyúzzanak...

A mennyezet hirtelen beomlott. A törpök szétszóródtak, ahogy több tonnányi kő és szikla zúdult alá. Az omlással három hatalmas alak is érkezett, akiket nem csupán réz vértetet védelmezett, de még a skardynoknál is sűrűbben borították őket a pikkelyek. Még rosszabb volt, hogy ezek az impozáns óriások – Rom szakértő számításai szerint majdnem kilenc láb magasak lehettek – nem csak sokkal veszedelmesebbek voltak, mint a Setétvasak leszármazottai, hanem váratlanul is érkeztek.

– A mélységekre...! – kiáltotta az egyik törp, mielőtt egy hatalmas, ívelt penge a mellvérttel együtt széthasította a felsőtestét.

Rom, ha csak leírás alapján is, de tudta, mik ezek, mégis Grenda volt az, aki hangos kiáltással kihirdette a nevüket:

– Drakonidok! – A nő, a fejszóját máris a kezében tartva, az első támadó felé vetette magát. A fekete pikkelyes drakonid, akivel szembeszállt, úgy nézett ki, mintha egy sárkányt és egy embert egyetlen, ijesztő harcossá olvasztottak volna össze, és a már véres fegyverével Grenda felé sújtott. Az ívelt penge a fejszéhez csattanva fellángolt, és úgy hasította át a kiváló törp kovácsmunkát, akár a vizet.

Grendát csak Rom gyors közbelépése mentette meg. Mivel vele egyszerre lendült az ijesztő alak felé, épp időben ért oda ahhoz, hogy félrelökje a nőt. Sajnos a beomlott alagút szűkössége miatt nem állt a rendelkezésére elég hely ahhoz, hogy elkerülhesse a Grendának szánt csapást.

Rom felüvöltött, ahogy a penge *átégette* a csuklóját. Elképedve figyelte, ahogy a kézfeje a földre zuhan, majd a drakonid hatalmas, háromujjú lába rátapos.

Ha volt valami szerencsés ebben a rettenetes eseményben, akkor kétségkívül az lehetett, hogy a penge varázsereje egyúttal a sebet is kiégette. Ez a törpök szívósságával társítva lehetővé tette Rom számára, hogy minden erejét belevigye egy kezes csapásba.

A fejszéje a váll közelében belehasított a páncéltól védett bőrbe. A drakonid fájdalmas mordulást hallatva elhátrált.

Rom fülében nevetés visszhangzott, amely egyre kevésbé hasonlított a skardynéra, és mind baljósabbá vált. A vállá fölé pillantott, ahol a fogolynak kellett volna lennie...

Az örök a semmibe meredő szemmel, elvágott torokkal, holtan heverték. A fejszójuk továbbra is a hátukra szíjazva, míg a törük az övükbe tűzve pihent. Úgy tűnt, mintha tétlenül álltak volna, miközben végeztek velük.

Vagy talán varázslat hatása alatt lehettek, mert a skardin helyén nem egy mágiától elfajzott törp állt: az alak olyan ma-

gas lehetett, mint egy ember, de vékonyabb testalkattal bírt. Már hosszú, hegyes fülei is ékesen tanúskodtak a származásáról, de karmazsinvörös köpenye és démoni fertőzöttségről árulkodó, hevesen izzó, zöld szemei mutatták meg igazán a döbbent Romnak, hogy milyen ostoba volt.

Egy vérelfet kérdezett ki az imént!

Rom vadászata, hogy szert tegyen egy fogolyra, aki értesülésekkel láthatta volna el, a törpök csapdájává vált. A szíve hevesen lüktetett, amint elképzelte, hogy a harcosait lemészárolják, vagy ami még rosszabb, elfogják és elhurcolják őket Zordmélybe.

A csatakiáltása visszhangzott a romos alagútban, miközben rárontott a vérelfre. A magas alak megvető pillantást vetett az erőteljes alkatú törpre, majd kinyújtotta az egyik kezét, mire abban egy göcsörtös bot jelent meg, villás végében egy hatalmas, koponya alakú smaragddal. A drágakő felvillant, ugyanolyan fényt árasztva, mint az elf gonoszul izzó szemei.

Rom hátratántorodott, és a mögötte húzódó falnak ütközött. Aztán a földre zuhanva olyan szavakat mormogott, amelyek még egy ember fülét is sértették volna, nemhogy egy elfét.

Elhomályosuló szemével látta, ahogy a törpök kétségbeesetten próbálnak szembeszállni a hatalmas drakonidokkal. Ezek a teremtmények korántsem számítottak megállíthatatlannak, de úgy tűnt, mintha a törpök nehézkesen mozognának. Gorum, az egyik harcos, akinek gyorsasága Roméval vetekedett, olyan lassan emelte fel a szekercéjét, mintha az súlyra annyit nyomna, mint ő maga.

Ez a vérelf műve... Csakis ő tehet... – Rom az erejét megfeszítve próbált felállni, de a teste nem engedelmeskedett.

Egyvalamit még a saját biztos halálánál is rosszabbnak találta: hogy cserbenhagyta a királyát. Esküt tett Magninak, hogy a titoknak utánajárva kideríti, mi folyik Zordmélyben, de csak erre a szörnyű kudarcra telt tőle. A szégyenkezés segített neki abban, hogy fél térdre emelkedjen, de onnan már nem tudta továbbküzdeni magát.

Az elf elfordította a figyelmét Romról, újabb sebet ejtve a törp becsületén.

Romnak a varázslattal és a fájdalommal viaskodva végül sikerült megragadnia a fejszáját...

Hirtelen rettenetes üvöltés zúgott végig az alagutakon, megrázva a falakat. Mindenki felpillantott, de a hang láthatóan az elfre gyakorolta a legnagyobb hatást. Káromkodni kezdett egy Rom számára ismeretlen nyelven, aztán odakiáltott a drakonidoknak:

– Fel! Gyorsan! Mielőtt túl messzire jut!

A sárkányharcosok leguggoltak, majd hatalmas méretükhöz képest elképesztő fürgeséggel felugrottak, ki az alagútból. A vezérük kétszer a földre koppantott a botja hegyével, mire aranyszínű tűzcsóva csapott fel, körülölelve az elfet, aki a kihunyó lángokkal együtt tovatűnt.

Rom hirtelen azt vette észre, hogy ismét tud mozogni, még ha kissé fáradtan is. Lassan felmérte a társai állapotát is. Legalább hárman meghaltak és jó páran megsebesültek. Abban viszont kételkedett, hogy a drakonidok egy-két vágásnál több sebet szereztek volna, és azok sem voltak veszélyesek.

Ha nincs az a titokzatos üvöltés, akkor a törpök mind oda-vesztek volna.

Grenda és az egyik fivére Rom segítségére sietett.

– Tudsz járni? – A harcosnő teljesen leizzadt.

– Hm! Akár futni is, ha kell, kislány! – Rom nem gyávaságból javasolta a menekülést, hanem mert nem lehetett tudni, hogy az elf és a drakonidok nem jönnek-e vissza ugyanolyan gyorsan, mint ahogy távoztak.

A törpök csapatán eluralkodott a zűrzavar, ezért vissza kellett vonulniuk valahova, ahol összeszedhették magukat.

– A lejtő alagútjaihoz! – adta ki a parancsot Rom. Az alagutak jóval messzebb húzódtak Zordmélytől, de úgy érezte, hogy ezek jelenthetik a legjobb választást. Az ottani vidék talaját alaposan átszőtték a mágikus energiákra rendkívül érzékeny, fehér kristályok telérjei, ezért még egy olyan mágus számára is megnehezíthették a csapatuk utáni keresést, mint a vérelf.

Bizonyos értelemben a törp felderítők láthatatlanná válhattak. De nem legyőzhetetlenné! Sehol sem lehettek teljes biztonságban.

Rom Grenda segítségével elvezette a törpöket. Meggyötört harcosaira pillantva ismét látta, milyen sokba került nekik ez a rövid küzdelem. Ha nem lett volna az üvöltés...

Bármennyire is hálás volt neki Rom, amiért megzavarta az összecsapást, egyre csak az eredetén gondolkodott, és azon, hogy a hang, amely megmenekítette a törpöket, vajon nem valami sokkal rosszabbnak az előhírnöke-e.

MÁSODIK FEJEZET

Korialstrasz Lordaeron fölött szárnyalva próbált tudomást sem venni a lenti zűrzavarról. Elhatározta, hogy a legkisebb késedelem nélkül jut át a Baradin-öböl túloldalára. Most ez volt legfontosabb! Nem engedhette meg magának, hogy bármilyen módon belekeveredjen a Veszedelem elleni állandó küzdelembe. Ezt másokra kellett bíznia. Ő most *nem* vehetett részt benne...

A hatalmas vörös sárkánynak azonban már nem egyszer rengett meg az illetén eltökéltsége. Nem hagyhatta, hogy ártatlanok szenvedjenek, sem azt, hogy az élőholtak felháborító támadásai büntetlenül maradjanak.

Amikor annak a borús napnak a végén megpillantotta a Lich Király eltorzult, rothadó szolgáinak több száz fős tömegét, nem állhatta meg, hogy valamivel be ne kapcsolódjon.

Rögtön azután, hogy megérezte a távoli öböl szagát, megpillantotta a meneteléshez készülődő, hátborzongató sereget, amely több mint ezer derék ember hullájából és testrészekből összevarrt élőhalott fürtelemből állt. A paladinok rozsdás, horpadt páncéljai hús nélküli testeken lógtak, míg a sisakok alól üres szemgödrök meredtek elő. A sárkány az élőholtak alkata alapján látta, hogy a Veszedelem nem válogatós a ne-

meket és a kort illetően: a Lich Királynak a halottak mind potenciális katonákat jelentettek.

Az, hogy az élőhalottak közül néhányan egykor nők és gyerekek voltak, nem bírt jelentőséggel a felbőszült sárkány számára, aki alábukott közéjük, és szabadjára engedte rettenetes dühének teljes erejét.

Lángfolyó csapott végig a szentségtelen sorokon, egyetlen pillanat alatt megtizedelve az élőholtak sokaságát. A száraz csontok kiváló gyújtósként szolgáltak a vörös sárkány tüze-nek, és a pokoli lángok gyorsan terjedtek, ahogy az élőhalottak egymásnak ütköztek.

Korialstrasz jól tudta, milyen célt tűzött maga elé a Veszedelem serege: a Dalarant borító pajzsot, amely felett nem is olyan régen átrepült.

Arthas, a Lich Király olyan ellenséget látott a varázslókban, akiket nem hagyhatott talpra állni. Korialstrasz számított egy ilyen támadásra a közeljövőben, de a Veszedelem gyorsabbnak bizonyult, mint gondolta.

Így azonban lehetővé vált, hogy a vörös sárkány egy kis szívesseget tegyen egykori mágustársainak, a Kirin Tor tagjainak, mielőtt továbbrepülne Lordaeronból.

A csontvázharcosok a legkülönbélebb íjakkal lőttek rá, de a lövéseik túl rövidre sikerültek. Nem voltak hozzászokva az ilyen elsőprő erejű égi támadásokhoz.

A vörös óriás bedőlt észak felé, aztán lecsapott az ottani vonalakra is: először alábukott, és végigsöpört a harcosokon, majd újabb tűzcsapást zúdított azokra, akik még állva maradtak.

Végül megérezte, hogy a hátsó sorokból mágiával készül-nek támadni, és ennek megfelelően reagált. Egy gyengébb sárkány áldozatul eshetett volna a Lich Király varázslóinak,

de ő sokkal tapasztaltabb volt ennél. Azonnal észrevette új ellenségeit, és saját, erőteljes mágiját arra a térségre összpontosította, ahol álltak.

A földből hatalmas, a normális méretüknél és vastagságuknál ezerszer nagyobb fűszálak erdeje tört elő a mágiahasználók körül, akik mind alacsonyabb rangú lichek voltak, és egykor valószínűleg tiszteletre méltó varázslók lehettek, amíg a Veszedelem urának sötét hatalma el nem csábította őket. A hatalmas indák körülfogták a prédáikat, összezúzva és szét tépve az élőholtakat, mielőtt azok befejezhetnék volna saját, aljas varázslataikat.

Így arat diadalt az élet a halál felett – gondolta komoran Korialstrasz. Mint az Élet Forrásának párja és ezáltal Alexstrasza ügyének szolgálója, gyűlölte ilyesmire használni a képességeit. De a Veszedelem nem hagyott számára más lehetőséget. Az élőhalottak a szöges ellentétei voltak mindannak, amit az úrnője képviselt, és fenyegetést jelentettek Azeroth minden élő teremtményére.

Hirtelen éles fájdalom hasított a mellkasába, mire a leviatán kavarogva zuhanni kezdett. Dühös üvöltést hallatva átkozta magát, amiért hagyta, hogy a figyelme elkalandozzon, akár egy fiatal, tapasztalatlan sárkánynak.

Majdnem az élőhalottak közé zuhant, és csak az utolsó pillanatban sikerült ismét felröppennie. Kényszerítette magát, hogy felszálljon a szürke felhők közé, majd szemügyre vette a mellkasát.

A pikkelyei közé egy fekete nyílvesző fúródott: csaknem olyan hosszú volt, mint az egyik karma, és a hegye nem acélból készült, hanem valamiféle sötét kristályból, ami mintha lüktetett volna. Tökéletesen célba talált, és mélyen behatolt

a pikkelyek közötti keskeny résbe. Egy ilyen lövés biztosan nem a véletlen műve volt...

Újabb fájdalomhullám árasztotta el, és bár ezúttal jobban felkészült rá, alig tudta megállni, hogy aláereszkedjen.

A határait feszegetve még magasabbra repült, így a Veszedelem serege már csak hangyabolynak látszott. Elégedetten, amiért egyelőre biztonságban van a további mágikus támadásoktól, a nyílveszőre fordította minden figyelmét.

A sárkány körül karmazsinvörös aura ragyogott fel. A nyílveszőbe áramoltatta az energiáit, a megbűvölt hegy körüli részre összpontosítva.

A fekete nyílvesző felrobbant.

Korialstrasz diadala azonban csak rövid ideig tartott, mivel azonnal éles szúrás nyilallt belé. Közel sem bizonyult olyan rettenetesnek, mint a korábban érzett fájdalom, de így is elég erőteljes volt.

A fájdalom okát keresve megvizsgálta a seb környékét.

A sebben három apró kristálydarab maradt hátra. A varázslat, amellyel a nyílveszőt megalkották, hogy aztán a hozzá hasonlók ellen használják – mert más magyarázat nem lehetett e fegyver létezésére –, olyan erős volt, hogy még ez a néhány szilánk is hatalmas fájdalmat okozott neki.

A Lich Király csatlósai egyre ravaszabbá váltak.

Egy újabb varázslattal eltávolította a szilánkokat a testéből. A megerőltetéstől egy pillanatra elakadt a lélegzete, de a történetek miatti harag gyorsan visszaadta az erejét.

A vörös sárkány üvöltve ismét zuhanórepülésbe kezdett, úgy süvítve az élőhalottak hátsó sorai felé, akár egy nyílvesző. Bárki is vetette be ellene a fekete kristályt, valahol ott volt közöttük!

Ezúttal az egész térséget lángba borította. Esély sem volt arra, hogy bármi is megmeneküljön a haragja elől. A Veszedelem most megtanulhatja, hogy a sárkányokkal nem lehet packázni!

A lángokba burkolózó élőholtak összevissza botladoztak, mielőtt a földre roskadtak volna. Azokat, akik a csapás közepén álltak, a tűz teljesen elemésztette, és csak hamu maradt belőlük.

Korialstrasz elégedetten nézte a látványt. A támadással súlyos csapást mért a Veszedelemre, nagy hasznára válva Darannak és a védőinek.

Mély lélegzetet vett, majd tétovázás nélkül tovaröppent az öböl és a csalogató, messzi Zordmély felé.

Kalimdor Északi Pusztáinak keleti vidékén egy magas, köpenybe burkolózó alak lépett be halkán Kilincspart visszataszító városába, amelyet hajdanán csempészek alapítottak, de ma már nemcsak ezen mocskos szakma művelői lakták, hanem olyanok is, akiket a különböző népek kitaszítottak.

A csuklya és a felleghajtó köpeny a jövevény arcát és ruházatát egyaránt teljesen elrejtette. Sőt, olyannyira alálógott a földre, hogy még a lábát és a lábfejét sem lehetett látni. Míg sok helyen ez azonnal felkeltette volna a figyelmet, Kilincsparton az efféle látvány elég gyakorinak számított.

Ez persze nem jelentette azt, hogy más – emberi, goblin és egyéb – szemek nem figyeltek fel rá, csak épp teljes titokban kezdték követni.

Az omladozó kőépületek és düledező fakunyhók sokasága között akadtak olyanok, akik minden újonnan érkezőt a lehetséges értékeik, míg mások az általuk jelentett esetleges fenyegetés szempontjából mérték fel. A mosdatlan, borotvá-

latlan alakok közül többen is azért voltak itt, mert mások a vesztüket akarták, ezért készen álltak végezni minden feltételezett bérgyilkossal. Azt, hogy emiatt esetleg megölhetnek egy ártatlant is, már rég készséggel elfogadták.

Miközben a köpenybe burkolózó alak átcoszorogott Kilincspart városán, a csuklyája ide-oda libbent az egyre mélyülő félhomályban. Végül egy viharvert tábla felé fordult. Az épület, amelynek a homlokzata fölött a tábla lógott, egykor alighanem jó hírű fogadó volt. A megfakult betűkből még mindig ki lehetett silabizálni a hely nem túl biztató nevét: *A Törött Hajógerinc*.

Az idegen könnyed mozdulattal a fogadó felé vette az irányt.

A repedezett ajtó mellett egy tengerészöltözetet és bőrcsizmát viselő szikár, sebhelyes férfi támaszkodott a falnak. Felnézett a közeledő alakra, majd csendben távozott.

A csuklya egy kissé megmoccant, ahogy az idegen a távolodó férfit nézte, majd ismét a fogadó felé fordult. A köpeny bő ujja előrenyúlt, de közelebbről látni lehetett volna, hogy a ruha szövete nem ér hozzá a kilincshez. Az ajtó mégis szélesre tárult.

Odabent a fogadó goblin tulajdonosa és három vendég bámulta a közel hét láb magas jövevényt, aki egy arasznyival magasabbnak tűnt, mint közülük a legnagyobb termetű.

A férfiak öltözete és az oldalukon lógó tengerészkardok azt jelezték, hogy ők lehetnek azon történetek szereplői, amelyeket a jövevény a Vérvitorlás Portyázókról hallott...

A csuklyás azonban nem törődött a rá irányuló figyelemmel. Neki csak egy dolog számított.

– Személyem át szeretne kelni a tengeren – jelentette be.

A négyfős társaság először adta jelét a csodálkozásnak: a hangja alapján a jövevény nem tűnt sem férfinak, sem nőnek.

A fogadós tért magához elsőként. Az alacsony, kissé pocakos goblin szélesen elvigyorodott, felfedve sárga fogait. Aztán visszasétált a bárpult mögé, ahol a testalkata ellenére könnyedén felugrott egy előlről nem látható padra vagy zsámolyra, hogy át tudjon pillantani a söntés felett.

– Hajót akarnál? Itt nincs túl sok! Étel és sör talán még akad, de a hajók elfogytak, hah! – mondta gúnyosan. Közben beszélt, a hasa még jobban kidülledt a foltok tarkította zöld és aranyszínű ujjas alól, és így majdnem teljesen alálógott a viseltes, zöld nadrágot tartó, széles, fémcsatos derékszíjra. – Igaz, fiúk?

Elhangzott két „igen”, míg a hármas különösen átható pillantású tagja megfontoltan bólintott. A csapatból senki sem vette le a tekintetét a jövevényről, aki nem mutatta jelét sem aggodalomnak, sem más érzelemnek.

– Személyem idegen itt – felelte a köpenyes alak, ismét azonosíthatatlan hangon. – De egy olyan helyen, ahol élelmet és szállást kínálnak, gyakran útba is tudnak igazítani ...

– Van aranyad, hogy fizess az utazásért, alaposan bebugyolált barátom?

A csuklyás bólintott. Az ajtót kinyitó ruhaujj ismét előre nyúlt. De ezúttal sem egy kéz bukkant elő belőle, hanem egy kicsi, szürke erszény. Csilingelő hangot hallatva lógott alá két bőrszinóron, amelyek végei eltűntek a ruhaujjban.

– Személyem tud fizetni.

Az erszény kétségkívül nagy érdeklődést keltett, de a jövevény láthatóan nem törődött ezzel. A fogadós megdörzsölte hegyes állát, majd mormogva megszólalt:

– Hm! A Vén Kelekótya, a kikötőmester talán elég bolond ahhoz, hogy elvigyen. Legalábbis vannak hajói...

– Hol lehet őt megtalálni?

– Természetesen a nyavalyás kikötőben! A Vén Kelekótya ott lakik. Az ajtón kilépve fordulj balra, majd kerüld meg az épületet, és menj tovább még egy kicsit! El sem tévesztheted a rakpartot és a dokkokat. Azokon túl már csak a víz van, hah!

– Személyem köszöni neked.

– Mondd meg neki, hogy Furfang küldött! – mormogta a fogadós. – Jó utat!

Az idegen elegánsan megfordult, és kilépett az épületből. Miközben az ajtó becsukódott mögötte, felmérte a környéket, majd a fogadós utasítása szerint balra fordult.

Az ég már besötétedett, és bár kétséges volt, hogy a kikötőmester hajlandó lesz-e éjszaka kihajózni, ez nem számított.

A különféle épületekből homályos alakok járkáltak ki-be, ahogy a csuklyás elhaladt mellettük. Ő azonban nem törődött velük. Amíg nem avatkoztak a dolgába, addig nem bírtak jelentőséggel a számára.

A sötét tenger hívogatta, de a vándor most először tétovázott.

Nincs más lehetőség – vont le a végkövetkeztetést. Nincs más választás, mint vállalni az egyik új dolog kockázatát a másik után...

A közelben horgonyzott néhány nagyobb hajó, de ő nem ilyet keresett. Mindössze egy kis bárkára lett volna szüksége, amellyel egyetlen tengerész is elboldogulhatott.

A víz szélén három viharvert, de használhatónak látszó hajó pihent. Finom kivitelezésük már a múlté volt. Valószínűleg még úsztak, de semmi több! Jobbra tőlük a dokkok

nyúltak be a sötét vízbe. Néhány faláda várta, hogy berakodják egy láthatóan még meg sem érkezett hajóba.

Az egyik ládán egy öreg, de kemény külsejű alak üldögélt, aki akár a fogadós bátyja, apja vagy unokatestvére is lehetett. Göcsörtös kezei horgászsinórral babráltak. A jövevény közeledtére felpillantott.

– Hm? – Először csak ennyit mondott. Aztán folytatta: – Éjszakára zárva vagyunk. Gyere vissza holnap!

– Ha te vagy Kelekótya, a kikötőmester, személyem át akar kelni a tengeren. Most és nem holnap. – A bő ruhaujjból előkerült a pénzes erszény.

– Valóban? – Az idősödő goblin megdörzsölte hosszú állát. Közelebbről nézve látszott, hogy szikárabb a fogadónál, és sokkal jobb formában van. Jobb minőségű ruhát viselt, többek közt lila inget és piros nadrágot: mindkettő éles kontrasztot alkotott zöld bőrével. A csizmája, amelyet viselőjének a lábfeje miatt szélesre készítettek – mint minden goblin-csizmát –, szintén jobb állapotban volt.

– Te vagy Kelekótya? – kérdezte az idegen.

– Persze, te ostoba! – vigyorgott a goblin, így jól látszott, hogy a kora ellenére megőrizte éles, bár elsárgult fogainak többségét. – Amennyiben hajót akarsz bérelni, bizonyára van itt számodra megfelelő. Mi az úti célod?

– Személyemnek el kell jutnia Menethil Kikötőjébe.

– Meglátogatod a törpöket, mi? – Kelekótyát a legkevésbé sem zavarta az idegen furcsa hangja. – Oda egyetlen hajó sem megy, annyi bizonyos! – folytatta mormogva, majd hirtelen kiegyenesedett. – Hm! Lehet, hogy te sem mész oda... – Ferde metszésű, fekete és korallszínű, hüllőszerű szemei a leendő ügyfele mögé szegeződtek, aki követte a goblin tekintetét.

A csuklyás biztosra vette, hogy felbukkannak. Ez a trükk még ott is réginek számított, ahonnan ő jött. A banditák mindenütt egyformák voltak, és mindig a már jól bevált módszereket követték.

Kelekótya előhúzott a ládája mögül egy hosszú fadarabot, amelynek fején egy hatalmas szöget ütöttek át. A hegye legalább féllábnnyira meredt elő. A kikötőmester sokéves gyakorlatról árulkodó ügyességgel forgatta meg a fadarabot, de nem állt fel, hogy segítsen a csuklyásnak.

– Ha csak ráléptek a rakpartomra, péppé verem a nyomorult fejeteiket – figyelmeztette a kalózokat.

– Nincs veled semmi bajunk, Kelekótya – mormogta a csapat azon tagja, aki a fogadóban a legéberebben figyelte a jövővényt. – Csak a barátunkkal szeretnénk üzletelni egy kicsit...

Az idegen lassan szembefordult velük, és közben hátrahajította a csuklyát annyira, hogy az előtte állók láthassák az arcát, a válláig érő kékesfekete haját és a koponyája két oldalából előnyúló büszke szarvakat.

A fogadóból jött három férfi tágra nyílt szemekkel hátrált egy lépést. Ketten közülük nyugtalannak tündek, de sebheyles vezetőjük, aki egy hosszú, görbe pengéjű kést szorongatott a kezében, elvigyorodott:

– Nos, igen csinos kis hölgy vagy, bármilyen fajhoz is tartozz... De elvisszük azt az erszényt, kislány.

– Az erszény tartalma nem sok örömet fog nyújtani nektek – mondta a nő, immár a valódi, dallamos hangját leplező varázslatot és az eddig használt beszédstílust egyaránt elhagyva. – A pénz csak múltó bűn.

– Nincs ellenünkre egy kis bűn, ugye, fiúk? – vágott vissza a vezér. A társai egyetértve mormogtak, ahogy a mohóságuk legyőzte az előttük álló nő keltette döbbenetüket.

– Fejezzük ezt be, mielőtt az örök megneszelik! – tette hozzá az egyikük.

– Egy ideig még nem jönnek errefelé – morogta a vezér.

– De az már igaz, hogy nem szívesen fizetném ki őket abból, amit most kapunk...

Mindhárman a kiszemelt áldozatuk köré gyűltek.

A nő adott nekik még egy esélyt.

– Nem akarjátok ezt tenni. Az élet érték, az erőszak nem. Legyen béke köztünk!

Az egyik alacsonyabb rangú kalóz, egy kopaszodó, csontvázszerűen sovány férfi tétovázni kezdett:

– Talán igaza van, Dargo. Miért nem hagyjuk inkább békén?

Azonnal kapott egy visszakezes ütést az állára a vezérétől, aki kemény pillantást vetett rá.

– Mi ütött beléd, te halivadék?

– Nem tudom... – pislogott a másik kalóz, majd döbben-ten a magas nőre meredt. – Csinált velem valamit!

Dargo fogcsikorgatva a nő felé fordult.

– Ez volt az utolsó trükköd, nyomorult mágus!

– Nem vagyok mágus – felelte a nő, de a kalózok nem figyeltek rá. Ehelyett nekirontottak, és a gyorsaságukra hagyatkozva próbálták elkerülni a további varázslatokat. A józan ész azt diktálta volna, hogy elmeneküljenek a mágiahasználó elől, ezek a kalózok azonban híján voltak az észszerű gondolkodásnak.

A köpeny bal ruhaujjából egy világoskék bőrű, rézszínű fémpántok soraival borított kéz bukkant elő. A nő elmormolt egy imát az ellenségeiért a saját anyanyelvén, amelynek szavait már régóta nem hallotta mástól elhangzani.

A vezér – ismét kiszámíthatónak bizonyulva – a nő mellkasa felé döfött a késével. Ellenfele könnyed mozdulattal

kitért az ügyetlen támadás elől, még csak el sem mozdulva a helyéről.

Ahogy Dargo előrebukott, a nő megérintette a karját, és a lendületét kihasználva továbbrepítette. A férfi elsuhant mellette, és a rakpart kemény fáira zuhant.

Miközben a kalózvezér alázuhant, szikár társa előhúzta a kardját, és ellenfelük kinyújtott karja felé sújtott. A nő azonban elegánsan elhúzta a kezét a veszély útjából, majd amint hasba rúgta a kalózt, jól látszott, hogy a lába kemény, hasított *patában* végződik.

A második haramia úgy repült hátra, mintha egy tomboló tauren rohamozta volna meg, és nekicsapódott a harmadik társuknak, egy zömökebb, görbe orrú férfinak. Miután keményen egymásnak ütköztek, karok és lábak kusza összevisszaságában a földre zuhantak.

A nő megperdült. Az érzelmeinek egyetlen külső jelét az a két mocorgó nyúlvány adta, amelyek a fülei mögül előtűnve keskeny, szép vonású arcát keretezték.

Amikor Dargo a rakpartról feltápáskodva rárontott, a nő megragadta a csuklóját, és a férfi saját erejét felhasználva hátrafeszítette a karját.

A kalózvezér felüvöltött, ahogy a válla megreccsent. Mivel már eleve a föld felé zuhant, a nőnek mindössze hagynia kellett, hogy arccal előre a lábai elé essen.

Kelekótya a ládán üldögélve kuncogni kezdett:

– Hah! A draenei nők kemény üzletfelek, mi? Kemények és csinosak, úgy bizony!

A goblinra pillantva a nő nem érzett rosszindulatot a megjegyzésben. A munkájára való tekintettel nem tűnt igazán meglepőnek, hogy Kelekótya már hallott a draeneiekről, vagy talán találkozott is velük a múltban. A goblin jelenleg inkább

csak őszintén kíváncsinak tűnt, és láthatóan remekül szórakozott.

A kikötőmester nem avatkozott bele a csetepatéba, ami érthető volt, még ha a nő nem is igazán találta ezt kedvére valónak. Titokban akarta tartani a kilétét, mivel egyáltalán nem kellett volna itt lennie. A küldetése és az esküje azonban mást követelt.

– Nem tört el a csont – suttogta Dargóhoz hajolva.

Úgy tűnt, a gyötrődő kalóz nem értékelte a gesztust, bár a nő mindent megtett, hogy bűnös mivoltuk ellenére egyikük se sérüljön meg. Sajnos ezek hárman kikövetelték tőle ezt a rövid bemutatót. De most már sokkal jobban ügyeltek a tanácsaira... és a képességeire...

– Az lenne a legjobb, ha mindannyian távoznátok, és elfelejtenék ezt az esetet – javasolta halkán, és a hivatásából eredő képességei jelentős súlyt adtak a szavainak.

Dargo és a társai feltápáskodtak, és a fegyvereiket hátrahagyva úgy szaladtak el, mint a kuttyák, ha lángra kapott a farkuk.

A nő visszafordult Kelekótya felé, aki csak biccentett egyet:

– A köpeny miatt nem sokat lehet látni belőled, de a szímatom azt súgja, hogy pap vagy.

– Az vagyok.

A goblin elvigyorodott.

– Pap, mágus, ember, szörnyeteg... Nekem mindegy, csak fizessen! Az a piros hajó ott remek darab – mutatott előre görbe ujjával. – Ha van rá pénzed.

– Van. – Az erszény ismét előbukkant a nő ruhaujjából.

– Ha az a hajó valóban képes vitorlát bontani.

– Igen, képes... De nem velem együtt. Ha legénységet is akarsz, akkor meg kellett volna tartanod azt a száralmas bagázst, haha!

A nő vállat vont.

– Csak egy használható hajóra van szükségem. Ha ezt szánta nekem a sors, akkor kivitorlázok egyedül. – Odadobta az erszényt Kelekótyának, aki azonnal ki is bontotta.

A goblin szeme tágra nyílt a vidámságtól, miközben kiöntötte az érméket.

– Ez itt épphogy csak, de elég – mondta még szélesebb mosollyal a kikötőmester.

A draenei minden további szó nélkül elindult a mutatott hajó felé, amelynek oldalai az alga miatt inkább zöldnek tűntek, mint vörösnek. A fa alaposan megkopott, de a papnő nem látott gyenge pontot a vaskos hajótesten. Az ötven láb hosszú naszádot az egyetlen, erős árboc fővitorlája és orrvitorlája hajtotta. A hajóba bemászva a palánkozat belső oldalára erősített kampókon két száralmas, vészhelyzetre tartogatott evezőt is talált.

Kelekótya kétségtelenül arra számított, hogy az ügyfele ellátmányt is kér majd, de a nő – rá nem jellemző módon – kezdett egyre türelmetlenebbé válni, és nem akarta az idejét vesztegetni azzal, hogy olyasmire alkudozzon, amiről úgy vélte, nem lesz rá szüksége.

Már az is elég nagy baj volt, hogy heteket töltött feleslegesen egy hamis nyom követésével. Elegendő élelmet tartott magánál az átkeléshez.

A kikötőmester ismét kuncogni kezdett, és bár a nő már távol volt, jól tudta, hogy a goblin kíváncsi, mit fog tenni. Számára az idegen kellemes esti szórakozást jelentett.

Azon tűnődve, vajon Kelekótya csalódott lesz-e, a papnő egy tapasztalt tengerjáró gyakorlott ügyességével elkezdte kibontani a köteleket és a vitorlát, előkészítve őket az induláshoz. Bár azt, hogy miféle tengeren szerezte a gyakorlatát, a goblin nem tudhatta.

Miután ezzel végzett, a vándor kiugrott a hajóból, aztán alaposan felmérte, és az egyik részén megragadva nagyot taszított rajta.

Kelekótya meghökkenve hümmögött. Legalább két-három izmos férfi kellett volna ahhoz, hogy kiszabadítsák a naszádot. A papnő azonban nem a nyers erőre hagyatkozott, hanem gondosan felmérte a hajó egyensúlyát, és azt használta ki.

A bárka halkán kisiklott a vízre. A nő felugrott a fedélzetre, és köszönetet mondott azoknak, akik kiképezték.

– Manapság a tenger sem biztonságosabb, mint a szárazföld. Ezt ne feledd! – szólt utána kedélyesen a goblin. Majd újabb kuncogást hallatva hozzátette: – Jó utat!

A papnőnek nem volt szüksége arra, hogy a kikötőmester figyelmeztesse a veszélyekre. Az elmúlt hetekben már jóval többször szembesült a világot elnyelni készülő sötétséggel, mint azt szeretne volna. Nemegyszer majdnem meg is halt útközben, de a *naaruk* kegyelméből életben maradt, hogy folytathassa a hajszát.

Ahogy Kilincspart, úgy egész Kalimdor is gyorsan elenyészett a sötétségben, és miközben a tenger körülölelte a hajóját, a nő úgy érezte, eddig épp csak belekóstolt a veszélyekbe. Most, hogy tudta, végre az *igazi* nyomot követi, arra is rájött, hogy a prédái fel fognak figyelni a jöttére.

Ha ez megtörténik, akkor minden tőlük telhetőt megtesznek majd, hogy végezzenek vele.

Ha így kell lennie, hát legyen... – töpregett. Elvégre a szabad akaratából, a saját kívánságára vágott bele ebbe a küldetésbe. Bár mindenki, aki ismerte, teljesen örültnek tartotta...